

Poslední dílo významného latinskoamerického spisovatele

Gabriel García Márquez: UVIDÍME SE V SRPNU

Každý rok v srpnu se Ana Magdalena plaví trajektem na ostrov, kde je pohřbena její matka, aby navštívila její hrob. Tyto cesty se nakonec stanou neodolatelnou pozvánkou k tomu, aby se na jednu noc v roce stala jiným člověkem.

Je šťastně vdaná a rozhodně nemá důvod rozbít svět, který si vytvořila se svým mužem a dětmi. A přesto se znovu vydává na cestu, aby se setkala s náhodným milencem...

Poslední dílo nalezené v pozůstalosti slavného spisovatele je hymnou života, oslavou radosti navzdory uplývajícímu času a ódou na ženskou touhu.

Ukázka z knihy:

Taxík na ni čekal pod banánovníky u vchodu. Bez pokynu rovnou vyrazil po třídě s palmami k prostranství s hotely, kde se nacházelo lidové tržiště pod širým nebem, a zastavil u stánku s květinami. Mohutná černoška, podřimující na plážové židli, sebou při zvuku klaksonu vylekaně trhla, poznala ženu na zadním sedadle a se smíchem a brebentěním jí podala kytici mečíků, jež pro ni obstarala. O několik bloků dál taxík zabočil na sotva schůdnou stezku, stoupající po římsě s ostrým kamením. Vzduchem zesklivatělým vedrem bylo vidět širé Karibské moře, výletní jachty seřazené v turistickém doku, trajekt o čtvrté, vracející se do města. Na vrcholu kopce se nacházel nejchudší hřbitov. Bez námahy popostrčila zrezivělou bránu a s kyticí květin vstoupila na cestičku mezi náhroby udušenými býlím. Uprostřed hřbitova rostla seiba s mohutnými větvemi, podle níž odhadla, kde je matčin hrob. Ostré kameny bodaly i přes rozpálené gumové podrážky a pichlavé slunce se prodíralo saténem slunečníku. Z křoví vyběhl leguán, zastavil se před ní, chvíli na ni zíral a bleskurychle zmizel.

Navlékla si zahradnickou rukavici, kterou si přinesla v kabelce, a musela očistit tři náhrobní desky, než poznala tu z nažloutlého mramoru s matčíným jménem a datem jejího úmrtí před osmi lety.

Opakovala tuto cestu každého šestnáctého srpna ve stejnou hodinu, stejným taxíkem a se stejnou květinářkou, aby pod ohnivým sluncem téhož chudobného hřbitova položila na matčin hrob kytici čerstvých mečíků. Od onoho okamžiku do devíti ráno následujícího dne, kdy odplouval první zpáteční trajekt, neměla co dělat.

Jmenovala se Ana Magdalena Bachová, završila šestačtyřicátý rok věku a sedmadvacet let šťastného manželství s mužem, který miloval a který miloval ji, za něhož se provdala, aniž dokončila studia na filozofické fakultě, dosud panna a bez předchozích známostí. Její matka byla proslulá učitelka základní Montessori školy, která navzdory svým zásluhám nechtěla být až do posledního vydechnutí ničím víc. Ana Magdalena po ní zdédila zářivost zlatavých očí, ctnost málomluvnosti a dostatek inteligence, aby ovládala svou temperamentní povahu. Pocházela z rodiny hudebníků. Její otec vyučoval hře na klavír a byl čtyřicet let ředitelem provinční konzervatoře. Manžel, rovněž syn hudebníků a dirigent, svého učitele nahradil. Měli příkladného syna, který se ve svých dvaadvaceti stal prvním violoncellistou Národního symfonického orchestru a na soukromém vystoupení mu tleskal Mstislav

Leopoldovič Rostropovič. Naproti tomu osmnáctiletá dcera měla téměř geniální schopnost naučit se po sluchu na kterýkoliv nástroj, ale hodilo se jí to jen jako záminka, proč nepřespávat doma. Užívala si veselou lásku s jedním výtečným jazzovým trumpetistou, navzdory mínění rodičů však chtěla vstoupit do řádu bosých karmelitek.

Svou vůli být pohřbena na ostrově matka vyjádřila tři dny před smrtí. Ana Magdalena chtěla na pohřeb jet, ale nikomu to nepřipadalo rozumné, vždyť sama nevěřila, že by ten zármutek přežila. Otec ji na ostrov odvezl při prvním výročí, položit mramorovou desku, kterou hrobu dlužili. Plavba na kánoji s přívěsným motorem, která trvala čtyři hodiny bez jediného okamžiku klidného moře, ji vyděsila. Žasla nad plážemi se zlatavou moukou na samém okraji panenského pralesa, nad povykem ptáků a přízračným letem volavek v tišině vnitřní laguny. Skličovala ji bída vesnice, kde museli přespát pod širým nebem v hamakách zavěšených mezi dvěma kokosovými palmami, přestože se tam narodila jedna básnička a jeden velkohubý senátor, který se málem stal prezidentem republiky. Udělalo na ni dojem množství černošských rybářů s paží zmrzačenou předčasným výbuchem dynamitových náloží. Navzdory tomu všemu však matčinu vůli pochopila, když z vrcholu hřbitova spatřila nádheru světa. Bylo to jediné osamělé místo, kde se nemohla cítit sama. Právě tehdy si Ana Magdalena Bachová uložila, že ji ponechá tam, kde je, a každý rok jí bude nosit na hrob kytici mečíků.

Gabriel García Márquez se narodil 6. března 1927 v Aracatace na karibském pobřeží Kolumbie. Zájem o literaturu a film spojoval s činností novinářskou, která ho jako dopisovatele kolumbijských a jiných latinskoamerických periodik dovedla do řady zemí Starého i Nového světa. Psal reportáže a filmové kritiky, v Římě studoval režii. Již v raných dílech, například v románu *Všechna špína světa* (1955, č. 2006), se Márquez projevil jako mimořádný autor. Po klíčových románech *Sto roků samoty* (č. 1971) a *Podzim patriarchy* (č. 1978) publikoval začátkem osmdesátých let *Kroniku ohlášené smrti* (č. 1984) a vzápětí dílo *Láska za časů cholery* (č. 1988). V devadesátých letech u nás vyšel např. biografický román *Generál ve svém labyrintu* (1995) o Simónu Bolívarovi. Roku 2002 vydal autor paměti *Žít, abych mohl vyprávět* (č. 2003) a o dva roky později prózu *Na paměť mým smutným courám* (č. 2005). Česky dále vyšly rané povídky *Oči modrého psa* (2016) a kniha reportáží *Devadesát dnů za železnou oponou* (2018).

Gabriel García Márquez, nejvýznamnější latinskoamerický spisovatel španělského jazyka, obdržel roku 1982 Nobelovu cenu „za své romány a povídky, v nichž se neskutečné snoubí s reálným v bohatě komponovaném světě plném imaginace...“ Spisovatel zemřel 17. dubna 2014 v Mexiku.

O překladatelce:

PhDr. Blanka Stárková je překladatelka ze španělštiny, redaktorka, dramaturgyně a moderátorka Českého rozhlasu. Roku 2014 obdržela Řád Isabely Kastilské za šíření povědomí o španělské kultuře; roku 2020 jí byla udělena Státní cena za překladatelské dílo.

Gabriel García Márquez: Uvidíme se v srpnu, přeložila Blanka Stárková, vydává Odeon, 96 stran, doporučená cena 299 Kč

Kontakt

Helena Frantová - PR manažerka

Euromedia Group, a. s.

Nádražní 762/32, Praha 5-Smíchov

e-mail: frantova.helena@euromedia.cz

tel. 602 658 926

www.euromedia.cz